

[Villemoes.]

striforeninger, vil komme og begrunde deres Ønske om at faa denne Klausul indført eller om ikke at faa den indført. Derfor kan jeg paa nærværende Tidspunkt ikke tilsige den højtærede Handelsminister min eller mit Partis Tilslutning til Bestemmelsen.

De Problemer, som omhandles i de to nye Paragraffer 12 og 14 — dette Lovfor- slags §§ 5 og 6 — er velkendte fra tidligere Tid. § 5 udvider Forbudet mod Tilgift ved at slaa fast, at saadan Virksomhed, der omfatter Formidling af Rabatydelser til Forbrugere i Form af Rabat- eller Spare- mærker, Afstempling i Bøger el. lign. til senere Indløsning, kun kan finde Sted, for saa vidt Ministeren for Handel, Indus- tri og Søfart tillader det, og under Iagt- tagelse af de Vilkaar, der fastsættes i ved- kommende Tilladelse. Man kan vel sige, at der hermed indføres et Forbud mod Op- rettelse af de saakaldte Rabatforeninger, om end med Adgang for Ministeren til at tillade dem. Jeg er ikke ukendt med den Utilfredshed med de saakaldte Rabatsel- skaber, som er til Stede. Jeg deler den selv, men er ikke begejstret for, at der næsten daglig skal indføres nye Restriktioner, nye Forbud. Der er noget mærkeligt ved, at mange i vort oplyste Aarhundrede, i det Aar 1936, ligefrem har Lyst til at putte sig selv Blaar i Øjnene, men saadan er det, og naar Butikshandelens Mænd nu gennem ad- skillige Aar har banket paa Ministeriets Dør med Anmodning om en Forbudslovgivning paa dette Omraade, finder jeg det naturligt og rigtigt, at Lovgivningsmagten beskæfti- ger sig med Sagen og underkaster den en Prøvelse. Paa den anden Side kan jeg ikke i Dag tilsige min afgjorte Tilslutning dertil, slet ikke; jeg reserverer mig at se derpaa i det Udvalg, som vil blive nedsat.

Enhedsprisforretningerne, de saakaldte Epa-Forretninger, som der i § 6 er Spørgs- maal om at forbyde, kender vi herhjemme ikke ret meget til, men i U. S. A. og Stor- britannien har man Erfaringer i stor Stil paa dette Omraade. Jeg kan ikke se, at den Slags Forretninger er naturlige, de har aldrig haft min Sympati, men et kommende Udvalg maa vel kunne skaffe sig de fornødne Oplysninger pro et contra denne særegne Forretningsform.

Det glæder mig, at den højtærede Han- delsminister i Lovforslagets § 12 bebuder, at dersom Lovforslaget ophøjes til Lov, vil han være villig til at lade Lov Nr. 98 af 29. Marts 1924 om Bestemmelser mod uret- mæssig Konkurrence og Varebetegnelse med de foretagne Ændringer optrykke. Det

har min fulde Tilslutning, man vil paa den Maade lettere kunne overskue den Lov- givning, som i de senere Aar er bygget op paa dette Omraade.

Jeg har ingen Bemærkninger at gøre til Bestemmelsen i § 1 om, at Røde Kors- Mærket og Genferkonventionens Mærke skal være forbeholdt Hærens Sundhedstjeneste. Heller ingen Bemærkning har jeg at gøre til anden Del af § 1, der handler om, hvor- ledes Firmaer og Forretningsfolk skal forholde sig med Hensyn til Benyttelse af danske eller udenlandske Statsvaaben. Det er Ting, jeg tror, vi grumme let kommer overens om.

Rigsdagen — i dette Tilfælde særlig Landstinget — har i mange Aar, i over 40 Aar, beskæftiget sig med og haft meget indgaaende Udvalgsforhandlinger om Lovgivning paa dette i og for sig noget delikate Omraade. Jeg henviser til de store Forhandlinger herom i 1911, under Krigen i 1916—17 og senere angaaende den Lov, vi nu har, Loven af 1924 med de Ændringer, mest af redaktionel Natur, der vedtoges i 1926. Det er ikke uinteressant at følge, hvordan Lovgivningsmagten gennem Aarene har behandlet dette Forhold. Man begyndte med at indføre Straf for Brug af urigtig Varebetegnelse, senere gik man over til at drøfte Spørgsmaalet falsk Reklame, uhæderlig Konkurrence, og nu hedder det uretmæssig Konkurrence og Varebetegnelse. I 1911 fremsatte daværende Handelsminister Muus i det høje Landsting et Lovforslag. Jeg kan ikke lade være ganske kort at citere nogle faa Udtalelser af Medlemmer af dette høje Ting, som dengang førte Ordet, det skal kun blive nogle ganske faa Linier.

Jørgen Berthelsen udtalte:

„Det er nu egentlig ikke af den Slags Love, som jeg synes, Rigsdagen skal være glad ved at faa alt for mange af, det er et Led i en Kæde, man let kan faa nok af.“

Hey udtalte:

„Selv om jeg erkender, at den hæderlige handlende kan være vanskeligt stillet over for den uhæderlige Kon- kurrence, vil jeg dog tro, at vor Straffe- lov rammer den Slags Overtrædelser, naar de bliver alt for stærke.“

Brandes sagde, at han sluttede sig til de foregaaende Talere, og kritiserede i øvrigt Forslaget stærkt. Harald Jensen troede ikke, at de Motiver, som Landstingsmand Holger Petersen havde anført til Fordel for Forslaget, og hvorefter det skulde gennemføres for at højne Detailhandlernes Moral, vilde komme til at spille nogen nævneværdig Rolle. Han troede i det hele